

Arrest

nr. 172 404 van 26 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 132 075 van 24 oktober 2014 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Zo oordeelde de Raad dat (i) verzoekster vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over haar laatste reisweg naar België, (ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij als christen, gehuwd met een tot christen bekeerd moslim, jarenlang zou hebben gewoond op een plaats en in een gemeenschap waarin

voornamelijk moslims woonden, en zij bijgevolg evenmin de problemen aannemelijk maakt die zij met deze gemeenschap zou hebben gehad sedert haar huwelijk, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaarde ontvoering in 2008 gelet op haar vage verklaringen en het manifest gebrek aan interesse in de identiteit van haar kennelijke ontvoerders, (iv) aan de beweerde problemen eind 2013 met de gemeenschap van haar man die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vlucht wordt evenmin enig geloof kan worden gehecht gelet op de tegenstrijdige verklaringen die verzoekster daaromtrent aflegt, (v) de attesten en de hierin geattesteerde medische problemen geenszins kunnen volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen, (vi) er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij ingevolge de reeds ondergane besnijdenis bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert, (vii) verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst louter ingevolge haar etnie, haar religie en/of haar professionele bezigheden zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name haar vrees om vermoord te worden door de moslimgemeenschap waar de familie van haar man deel van uitmaakt. Zij verklaart dat zij nieuwe documenten heeft die meer duidelijkheid zouden geven over de door haar meegemaakte kidnapping.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoekster een brief neer van haar advocaat en medische attesten van dokter I. Moureaux.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar eerste asielaanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van haar asielmotieven en tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3.1. In de mate verzoekster voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het PTSS waaraan zij lijdt (verzoekster legt in dit kader medische attesten neer van dr. I. Moureaux), noch met haar kwetsbaar profiel of culturele achtergrond, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen die er op wijzen dat de Belgische asielinstanties hiermee geen rekening zouden hebben gehouden. Haar asielaanvraag werd, conform de door verzoekster opgeworpen beginselen en aanbevelingen, individueel benaderd waarbij de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de individuele elementen aangebracht door verzoekster.

Uit de lezing van het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat de protection officer wel degelijk rekening heeft gehouden met de gemoedstoestand van verzoekster tijdens het gehoor en dat uit het gehoorverslag ook blijkt dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekster bleek in staat het

gesprek te volgen, zij begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoekster tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt waardoor het raadplegen van een psycholoog of het inschakelen van de cel gender vereist was. Bovendien betreffen dit louter procedurele richtlijnen aangaande het gehoor op het Commissariaat-generaal en houden voor de protection officer geen verplichting dergelijke maatregelen te nemen. Alle protection officers bij het Commissariaat-generaal zijn overigens professionele en bekwame medewerkers die de vereiste opleidingen genoten hebben om gehoren met asielzoekers, ook die met een kwetsbaar profiel, adequaat te kunnen afnemen. Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, toont verzoekster bijgevolg niet aan dat er met haar psychische problemen geen rekening werd gehouden.

4.3.2. Wat betreft het door verzoekster bijgebrachte medisch rapport van dr. I. Moureaux (werkzaam bij de organisatie Constats) d.d. 4 december 2014 en de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van deze Raad en van het EHRM aangaande de bewijswaarde van medische documenten, benadrukt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota dat, ofschoon in het bijgebrachte medisch rapport geattesteerd wordt dat de fysieke en psychologische klachten van verzoekster compatibel zijn met haar verklaringen, dit rapport geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen of psychische aandoeningen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hierbij dient daarenboven nogmaals op te worden gewezen dat de door haar aangevoerde asielmotieven reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad merkt hierbij samen met verweerder in zijn verweernota op dat uit het loutere gegeven dat verzoekster psychologische problemen kent en in dit kader medische attesten heeft neergelegd, niet kan afgeleid worden dat verzoeksters asielrelaas zou berusten op de waarheid. Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde verwondingen of psychische aandoeningen, blijkt uit het neergelegde medisch rapport hoe dan ook niet dat verzoekster bij de asielinstanties niet in staat zou geweest zijn om een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster, noch haar advocaat maakten daarenboven voor of tijdens het gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag enige melding van psychische problemen die haar ervan zouden (kunnen) weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen. In dit kader dient nogmaals te worden opgemerkt dat verzoekster tot twee maanden vooraleer het eerste medische attest werd opgesteld geen melding maakte van psychische problemen, en dit ondanks dat zij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op 13 januari 2014 expliciet werd gevraagd of zij gezondheidsproblemen had. Indien verzoekster daadwerkelijk zou lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom ingevolge de aangevoerde feiten in haar land, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij hiervan in de vragenlijst, zeker wanneer de vraag naar haar gezondheidsproblemen werd gesteld, toch enige melding zou hebben gemaakt gelet op haar profiel van een persoon die werkzaam is in de gezondheidszorg.

Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van de vele vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen die in het kader van haar eerste en huidige asielaanvraag werden vastgesteld en die hebben geleid tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.4. Zo dient er op gewezen te worden dat verzoekster ook in het kader van haar huidige asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de religie van haar man. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt immers dat uit het medisch rapport van Constats d.d. 4 december 2014 dat verzoeksters man zich niet tot het christendom had bekeerd, daar waar verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk verklaarde dat haar man zich voor hun huwelijk tot het christendom had bekeerd (gehoor 14 december 2015, 10-11).

Daar waar verzoekster opwerpt dat een simpele lezing van het gehoorverslag aantoont dat zij volledig in de war was, dient verwezen te worden naar de motivatie sub 4.3.1. en 4.3.2. waarin duidelijk naar voren komt dat verzoeksters mentale toestand niet de oorzaak is van de vele vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen die zij heeft afgelegd. In dit verband kan nog nuttig verwezen worden naar de verklaringen afgelegd door verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Zo blijkt dat verzoekster toen uitdrukkelijk verklaarde dat haar man zich voor hun huwelijk tot het christendom had bekeerd (gehoor 1e asielaanvraag, 28 februari 2014, 5 en 15).

Waar verzoekster verder nog opwerpt dat er helemaal geen tolk aanwezig was op het gehoor en dit werd afgenomen in het Engels, wat zorgde voor begripsproblemen en misvattingen, wijst de Raad samen met verweerder erop dat verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure zelf de Engelse taal heeft gekozen als taal van gehoor (zie bijlage 26quinquies). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal dat verzoekster bij aanvang van het gehoor verklaarde de protection officer te verstaan (gehoor 14 december 2015, 2) en dat verzoekster op het einde van het gehoor verklaarde de vragen goed begrepen te hebben (gehoor 14 december 2015, 27). Overigens is het opmerkelijk dat wanneer de raadsman van verzoekster op het einde van het gehoor gewag maakt van eventuele 'misvattingen' omwille van de afwezigheid van een tolk, verzoekster zelf uitdrukkelijk verklaart de vragen 'duidelijk' begrepen te hebben (gehoor 14 december 2015, 27).

4.5. Verder wijst de Raad er samen met verweerder op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand in het land van herkomst (stukken 6-9), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

4.6. De door verzoekster geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4.7. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag.

4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nigeria."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 mei 2016, wijst verzoekende partij op het medisch verslag van Dr. Moureaux. Verzoekende partij preciseert dat niet kan gesteld worden dat zij niet eerder melding heeft gemaakt van haar psychologische problemen nu zij wel degelijk tijdens de eerste asielaanvraag uitstel gevraagd had om een medisch attest neer te leggen, doch dat dit door de Raad werd geweigerd. Verzoekende partij wijst er nog op dat het niet is omdat zij verpleegster en vroedvrouw is dat zij meteen hulp had moeten zoeken voor haar PTSS. Zij wil met het medisch attest vooral verklaren waarom haar relaas niet altijd even coherent is.

Het feit dat, zoals verzoekende partij betoogt, zij tijdens haar eerste asielaanvraag (ter terechtzitting) de Raad vergeefs om uitstel vroeg om een medisch attest neer te leggen, zodat volgens haar niet kan gesteld worden dat zij niet eerder melding heeft gemaakt van haar psychologische problemen, wijzigd niets en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat, zoals voornoemde beschikking van 24 mei 2016 vermeldt, *“verzoekster, noch haar advocaat maakten daarenboven voor of tijdens het gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag enige melding van psychische problemen die haar ervan zouden (kunnen) weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen”*. Verzoekende partij maakte, zo stelt de Raad vast, bij haar eerste asielaanvraag tijdens haar opeenvolgende gehoren -noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar ze nochtans expliciet naar gezondheidsproblemen werd gevraagd, noch op het Commissariaat-generaal- niet de minste melding van eventuele psychologische problemen, doch ze repte hierover pas voor het eerst in haar verzoekschrift bij de Raad in het kader van haar beroep tegen de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal toen inzake haar eerste asielaanvraag nam.

De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen in 's Raads arrest nr. 132 075 van 24 oktober 2014 o.a. met betrekking tot die psychologische problemen werd vastgesteld, met name: *“Verzoekster voert daarnaast aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychische problemen en haar kwetsbaarheid. Zij legt in dit kader enkele medische attesten neer (rechtsplegingsdossier, stukken 8 en 9; rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5; administratief dossier, stuk 15: documenten). Dient echter te worden opgemerkt dat deze attesten voor wat hun inhoud betreft noodzakelijkerwijze en expliciet zijn gebaseerd op verzoeksters verklaringen. In dit kader kan worden aangestipt dat verzoekster minder dan twee maanden vooraleer het eerste medische attest werd opgesteld geen melding maakte van psychische problemen, en dit ondanks dat haar bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS expliciet werd gevraagd of zij gezondheidsproblemen had (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, nr.9). Indien verzoekster daadwerkelijk zou lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom ingevolge de aangevoerde feiten in haar land, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij hiervan in de vragenlijst, zeker wanneer de vraag naar haar gezondheidsproblemen werd gesteld, toch enige melding zou hebben gemaakt gelet op haar profiel van een persoon die werkzaam is in de gezondheidszorg. Nog daargelaten dat verzoekster zich daarenboven slechts een week na het gehoor bij het CGVS tot een arts wendde en niet aannemelijk maakt waarom zij dit niet eerder kon doen, blijkt uit de attesten hoe dan ook niet dat verzoekster bij het CGVS niet in staat zou zijn geweest om een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Noch verzoekster, noch haar advocaat formuleerde voor of tijdens het gehoor enig bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Bovendien maakte geen van beide tijdens het gehoor enige melding van psychische problemen die verzoekster ervan zouden (kunnen) weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar beweerde psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te wijten zouden zijn aan psychische problemen in hoofde van verzoekster. Inzake verzoeksters vraag om uitstel omwille van de aangevoerde medische problematiek, kan ten overvloede nog worden opgemerkt dat deze ter terechtzitting werd afgewezen en dat verzoekster en haar advocaat dienaangaande geen opmerkingen formuleerden.”*

Verzoekende partij haar stelling ter terechtzitting van 15 juli 2016 dat het niet is omdat zij verpleegster en vroedvrouw is dat zij meteen hulp had moeten zoeken voor haar PTSS, neemt niet weg dat van haar, inzonderheid gelet op haar profiel als hoog opgeleide vrouw actief en met ruime ervaring in de gezondheidssector, in alle redelijkheid kon worden verwacht tijdens haar gehoren in het kader van haar eerste asielaanvraag melding te maken van haar psychologische/medische problemen.

Dat verzoekende partij dit echter geheel naliet te doen door niet het minste gewag van haar psychische/medische problematiek te maken, klemmt des te meer nu zij op de Dienst Vreemdelingenzaken

uitdrukkelijk gevraagd werd naar gezondheidsproblemen, waarbij ze toen louter aangaf last te hebben van een hoge bloeddruk.

Verzoekende partij haar argumentatie ter zitting omtrent het feit dat zij eerder tijdens haar eerste asielaanvraag wel degelijk al melding maakte van haar psychologische problemen, wijzigt hoe dan ook niets aan hetgeen met betrekking tot haar psychologische problemen in de beschikking wordt vastgesteld, met name: *"In de mate verzoekster voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het PTSS waaraan zij lijdt (verzoekster legt in dit kader medische attesten neer van dr. I. Moureaux), noch met haar kwetsbaar profiel of culturele achtergrond, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen die er op wijzen dat de Belgische asielinstanties hiermee geen rekening zouden hebben gehouden. Haar asielaanvraag werd, conform de door verzoekster opgeworpen beginselen en aanbevelingen, individueel benaderd waarbij de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de individuele elementen aangebracht door verzoekster. Uit de lezing van het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat de protection officer wel degelijk rekening heeft gehouden met de gemoedstoestand van verzoekster tijdens het gehoor en dat uit het gehoorverslag ook blijkt dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekster bleek in staat het gesprek te volgen, zij begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoekster tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt waardoor het raadplegen van een psycholoog of het inschakelen van de cel gender vereist was. Bovendien betreffen dit louter procedurele richtlijnen aangaande het gehoor op het Commissariaat-generaal en houden voor de protection officer geen verplichting dergelijke maatregelen te nemen. Alle protection officers bij het Commissariaat-generaal zijn overigens professionele en bekwame medewerkers die de vereiste opleidingen genoten hebben om gehoren met asielzoekers, ook die met een kwetsbaar profiel, adequaat te kunnen afnemen. Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, toont verzoekster bijgevolg niet aan dat er met haar psychische problemen geen rekening werd gehouden.*

4.3.2. Wat betreft het door verzoekster bijgebrachte medisch rapport van dr. I. Moureaux (werkzaam bij de organisatie Constats) d.d. 4 december 2014 en de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van deze Raad en van het EHRM aangaande de bewijswaarde van medische documenten, benadrukt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota dat, ofschoon in het bijgebrachte medisch rapport geattesteerd wordt dat de fysieke en psychologische klachten van verzoekster compatibel zijn met haar verklaringen, dit rapport geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen of psychische aandoeningen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hierbij dient daarenboven nogmaals op te worden gewezen dat de door haar aangevoerde asielmotieven reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad merkt hierbij samen met verweerder in zijn verweernota op dat uit het loutere gegeven dat verzoekster psychologische problemen kent en in dit kader medische attesten heeft neergelegd, niet kan afgeleid worden dat verzoeksters asielrelaas zou berusten op de waarheid. Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde verwondingen of psychische aandoeningen, blijkt uit het neergelegde medisch rapport hoe dan ook niet dat verzoekster bij de asielinstanties niet in staat zou geweest zijn om een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. (...) Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van de vele vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen die in het kader van haar eerste en huidige asielaanvraag werden vastgesteld en die hebben geleid tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Derhalve dient te worden vastgesteld dat, zo in het medisch attest van Dr. Moureaux sprake is van lichamelijke letsels (die compatibel zouden zijn met haar relaas) de arts voor wat de oorsprong van de letsels betreft slechts kan steunen op het relaas van de patiënt. Verzoekende partij zou haar letsels hebben opgelopen naar aanleiding van een kidnapping in 2008, doch aan het hele relaas van haar kidnapping in 2008 werd geen enkel geloof gehecht.

Wat verzoekende partij haar verklaringen betreffen over haar ontvoering in 2008 leest de Raad in voormeld arrest naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag het volgende: *"Verzoekster laat de bestreden beslissing bovendien onverlet, daar waar hierin aangaande haar verklaarde ontvoering in 2008 wordt gemotiveerd: "In september 2008 zou u ontvoerd zijn in ruil voor losgeld (CGVS p. 16). U verklaart dat u achteraf ontdekte dat het de moslims waren die uw ontvoering organiseerden en dat u daarom het*

land verlaten hebt in 2009 (CGVS p. 16). Gevraagd hoe u wist dat het de moslims waren, stelde u dat de mensen zeiden wie aan de ontvoering deelnam (CGVS p. 16). Gevraagd wie dit zei, antwoordt u opnieuw vaagweg dat de mensen het zeiden en dat men het weet wanneer er dingen gebeuren, maar dat men niet naar de politie gaat (CGVS p. 16). Opnieuw gevraagd wie er betrokken was bij uw ontvoering, stelt u dat het de moslimgemeenschap was (CGVS p. 16). Op de vraag wie specifiek u ontvoerde, antwoordde u niet (CGVS p. 16). Nogmaals gevraagd wie u vertelde over de daders, antwoordt u uiteindelijk dat het de buurtjongens waren, omdat dat is wat ze doen, ze weten alles over iedereen (CGVS p. 17). Wie de daders zouden zijn weet u echter niet, ook al stelt u dat de buurtjongens hen kenden (CGVS p.17). Gevraagd of u tijdens de ontvoering zelf enige aanwijzing kreeg over wie u ontvoerde of waarom, antwoordde u ontkennend (CGVS p. 17). Ondanks uw stelling dat er informatie beschikbaar was over wie u ontvoerde, deed u klaarblijkelijk geen moeite de werkelijke daders te identificeren. Evenmin ging u de ontvoering aangeven bij de politie (CGVS p. 16). De vage verklaringen omtrent de daders en uw klaarblijkelijke desinteresse in de identiteit van de daders van deze kennelijk gemeenrechtelijke feiten, in combinatie met de reeds hoger beschreven bedenkingen bij uw huwelijk en beweerde problemen met de moslimgemeenschap, maken dat nog weinig geloof gehecht kan worden aan uw bewering door diezelfde moslimgemeenschap ontvoerd te zijn in ruil voor losgeld.” De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaarde ontvoering in 2008 op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat zij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens enige melding maakte.(...)”

De verwijzing naar de medische attesten en de medische/psychische toestand van verzoekende partij bieden niet de minste verklaring waarom zij geen afdoende coherente verklaringen zou kunnen afleggen over de daders van de ontvoering of waarom noch zij, noch haar echtgenoot klacht indienden bij de politie, zoals vastgesteld in voornoemd arrest naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. Vreemd genoeg geeft verzoekende partij in de anamnese van Dr. Moureaux als reden voor haar kidnapping aan het feit dat zij als vroedvrouw vrouwen aanmoedigde om zich te verzetten tegen besnijdenis en dat zij lid was van een organisatie die streed tegen besnijdenis USAID. Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal gaat het eerder over de problemen tussen christenen en moslims en het feit dat zij als christen gehuwd is met een moslim. In haar relaas bij de commissaris-generaal heeft haar vader haar vrij gekregen door losgeld te betalen, bij Dr. Moureaux is ze zelf kunnen ontsnappen, is ze daarbij ernstig gewond geraakt en is ze langs de weg achtergelaten waarna haar vader, die haar reeds op het spoor was, gevonden heeft. Deze vaststellingen tonen nogmaals aan dat het medisch rapport en de vastgestelde letsels noodgedwongen steunen op verklaringen van de verzoekende partij. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande besluit de Raad dat verzoekende partij niet aantoonde dat deze letsels afkomstig zijn van de door haar voorgehouden kidnapping in 2008.

Waar verzoekende partij het medisch rapport thans aangrijpt om te verklaren waarom haar asielrelaas en de vervolgingsfeiten behept zijn met incoherente verklaringen wijst de Raad er voorts op dat naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag verzoekende partij in de eerste plaats voorhield dat zij gehuwd was met een moslim die zich bekeerd had tot het christendom. In voornoemd arrest naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag leest de Raad het volgende: “Verzoekster voert voor het overige geen concrete argumenten of elementen aan die de bestreden beslissing zouden kunnen onkrachten waar wordt gemotiveerd dat (i) zij niet aannemelijk maakt dat zij als christen, gehuwd met een tot christen bekeerd moslim, jarenlang zou hebben gewoond op een plaats en in een gemeenschap waarin voornamelijk moslims woonden; (ii) zij bijgevolg evenmin de problemen aannemelijk maakt die zij met deze gemeenschap zou hebben gehad sedert haar huwelijk en zij bovendien de grootste moeite had om de mensen uit deze gemeenschap, die hen onder druk zouden hebben gezet, concreet te benoemen. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.” De Raad ziet ook nu niet in waarom verzoekende partij geen coherente verklaringen had kunnen/kan afleggen omtrent deze gegevens die haar en haar echtgenoot rechtstreeks betreffen of waarom zij hierover geen overtuigende verklaringen zou kunnen afleiden. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoekende partij in de anamnese van Dr. Moureaux voorhoudt dat haar echtgenoot moslim was/is, dat hij zijn godsdienst voor haar had verborgen en dat hij naar de kerk ging zodat zij zou denken dat hij christen was, en dit alles omdat hij absoluut met haar wilde trouwen.

Toen hij haar dwong om zich te laten besnijden zou zij zich gerealiseerd hebben dat hij nooit christen zou willen worden. Bij de DVZ naar aanleiding van de eerste asielaanvraag staat duidelijk te lezen “Islam maar bekeerd tot het christendom”.

Wat dan de problemen zouden zijn die verzoekende partij heeft gekend in 2013 en die de aanleiding zouden zijn geweest van haar vlucht stelt de Raad vast dat ook in dit geval het medisch rapport van Dr.

Moreaux en de verwijzing naar haar medische/psychische toestand geen verklaring bieden voor de incoherente verklaringen zoals vastgesteld naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. In voornoemd arrest naar aanleiding van de eerste asielaanvraag wordt dienaangaande het volgende gesteld: *“Verzoekster onderneemt voorts geen pogingen teneinde de bestreden motivering in concreto te weerleggen waar omtrent de problemen eind 2013 die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vlucht wordt gemotiveerd: “Uw verklaringen blijven eveneens vaag met betrekking tot de problemen die u vlak voor uw vertrek uit Nigeria in Takum zou hebben gehad met de gemeenschap van uw man. U stelt dat u zich liet overtuigen naar zijn regio van herkomst te gaan voor de trouw van zijn oudste zus (CGVS p. 8, 22), maar u kan de naam van haar man niet noemen (CGVS p. 22). U verklaart dat er vergaderingen belegd werden over de besnijdenis en het huwelijk van uw dochter, waar u niet op aanwezig was, maar uw man wel (CGVS p.21). Hij vertelde u wat er gezegd werd (CGVS p. 21). Gevraagd wie er aandrang op het huwelijk van uw dochter stelt u aanvankelijk dat het de mensen van zijn gemeenschap waren (CGVS p. 14). Gevraagd wie specifiek, stelt u dat het zijn directe broers waren en de chieft, Alhadji (M.) (CGVS p. 14). Gevraagd naar de namen van zijn broers ontweek u de vraag meermaals en stelde u hen met ‘Alhadji’ aan te spreken (CGVS p. 6, 7, 14). Nochtans zou men verwachten dat u na bijna 30 jaar huwelijk (sinds 1985) de namen van uw man zijn broers op gegeven moment zou opvangen, zelfs indien u hen met ‘Alhadji’ aansprak. Gevraagd wie er nog meer op de meetings aanwezig was, stelde u dat alle ouderen van het dorp er waren (CGVS p. 21). Gevraagd of u sommige van hen kende, stelde u van niet (CGVS p. 21). Nochtans zou men verwachten dat u uw man zou uithoren en dat u zou willen weten wie er zich inliet met het lot van uw dochter.” Ook deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen. Verzoekster legt in het verzoekschrift omtrent voormelde problemen bovendien verklaringen af die met haar eerdere gezegden niet kunnen worden gerijmd. In het verzoekschrift beweert verzoekster dat zij deelnam aan de vergaderingen die haar man met de gemeenschap belegde over de besnijdenis en het huwelijk van haar dochtertje en dat zij aldaar merkte dat haar echtgenoot hiertegen niet was gekant (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3). Bij het CGVS gaf verzoekster nochtans duidelijk aan dat zij niet naar de vergaderingen ging, dat enkel haar man naar de vergaderingen ging en dat zij enkel hoorde wat haar man tegen haar zei doch niet wat haar man op de vergaderingen tegen de anderen zei (administratief dossier, stuk 5, p.21). Dat verzoekster over het voorgaande tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die haar beweerdelijk zouden hebben genoopt tot haar vertrek uit haar land van herkomst. (...)”.*

In het attest van Dr. Moureaux wordt ook verwezen naar de bedreiging door de familie van de echtgenoot om verzoekende partij haar dochter van 13 jaar uit te huwelijken en te besnijden. Doordat zij zich hevig verzette zou de familie van haar echtgenoot hun huis in brand gestoken hebben in een poging de dochter te kidnappen toen zij op de bruiloft waren van de zus van de echtgenoot. De loutere herhaling van deze verklaringen maken deze nog niet geloofwaardig te meer, ook hier de verklaringen van verzoekende partij niet eensluidend zijn met wat zij zelfs tijdens haar tweede asielaanvraag stelde, namelijk dat haar kinderen bij haar zus zijn in Nigeria terwijl zij volgens de anamnese bij haar zus zijn die gevlucht is naar het buitenland. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekende partij haar dochter van 13 jaar, die het risico loopt om uitgehuwelijkt en besneden te worden door familie van haar echtgenoot, zou achterlaten in haar land van herkomst, temeer zij voorhoudt tegen besnijdenis te zijn en vrouwen zou informeren over de gevaren van besnijdenis.

De Raad besluit dat niet kan miskend worden dat verzoekende partij op het lichaam letsels vertoont, dat het voorts mogelijk is dat verzoekende partij slachtoffer is geweest van een verkrachting zoals in het rapport wordt gesteld, doch dat zij door het afleggen van manifest ongeloofwaardige verklaringen over de verschillende aspecten van haar relaas, niet aantoonde in welke omstandigheden zij de letsels en psychische problemen heeft opgelopen en zij derhalve geen klaarheid schept in de redenen waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten.

5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nigeria.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS